

„Ty prý znáš Kryšpína už od školky. Je to pravda?“ osloví nadpraporčík Bárta kulaťoučkou tmavovlásku.

„Je,“ přikývne.

„Takže je to tvůj kamarád, vid’?“ zkouší to s nadějí.

„Ne,“ zavrtí dívka rezolutně hlavou.

„Ne? A proč ne?“

„Protože je divnej.“

„Prosím tě,“ zadívá se Bárta holce do očí. „A proč je podle tebe divný?“

Děvče zarputile mlčí.

„Řekneš mi to? Moc rád bych to věděl, víš?“

„Tvrdí, že slyší, jak holkám rostou prsa. A přitom neslyší skoro nic,“ vypískne tmavovláska a tváří se pohoršeně.

„Aha. Tak to jo. To je vážně divný. Taková věc by se mi taky nelíbila,“ vzdychne Bárta. „Děkuju, můžeš jít spát.“

Vůně lesa připadá Kryšpínovi takřka opojná. Zahnala jeho strach, zažene i chlad. Kryšpín se choulí sám do sebe, rukama objímá skrčené nohy, a když si čelo opře o kolena, přenáší se tlukot krve na spáncích až do konečků prstů. Není

mi zima, není. Vzápětí zatouží po baminčině teplé peřině, v které si jako malý často stavěl noru.

„Ty jsi takové moje malé liščátko,“ říkala mu vždycky baminka. „Nikomu, nikomu tě nedám.“

„Ani mámě?“ zeptal se jednou jedinkrát.

„Hlavně mámě,“ zavrtěla baminka hlavou.

Zdálo se to vyřízené. Ale nebylo.

„Ona mě stejně nechce, vid’?“ prohlásil poučeně, protože tuhle větu už z dřívějšíka znal. Jenže tehdy kdoví proč dodal: „Nechce mě proto, že jsem se jí v bříšku pokazil?“

„Jak jsi na tohle přišel?“ ztuhla tenkrát baminka a oběma rukama ho chytila za tváře, aby se nemohl vykroutit a musel jí hledět přímo do očí.

„Ne, chlapečku. Ty ses nepokazil. To ona...“

Kryšpín si doteď pamatuje, jak baminka chtěla dál mluvit, a nemohla. Otvírala naprázdno pusou a Kryšpín si už

myslel, že se mu posunul přepínač, ale neposunul. To, že baminka brečí, totiž uslyšel.

„Neboj se,“ usměje se nadpraporčík dobrácky na pihovatou dívku před sebou. „Jen se tě na něco zeptám a zase půjdeš do postele.“

„Jjá se nnebojím,“ zadrkotá holka. „Mně jje jjenom zzi-
ma.“

Choulí se na židli v tenké noční košilce, přes kterou si na popud vychovatelky natáhla mikinu. Ale nohy ji zebou.

„Prý jste dneska po večeri měli v jídelně zábavný program,“ hodí Bárta dívce udičku a doufá, že se rozpovídá.

„Nno.“

„A co jste dělali?“

„Ddiskošku.“

„Fakt? A s kým jsi tancovala?“

„S holkama.“

„Prosím tě, proč s holkama? Neříkej, že pro tebe žádný kluk nepřišel. Co třeba Kryšpín? Taky tancoval?“

„Nne. On šel hned pryč. Byl ttam na něj hluk, říkala Hanka.“

Nadpraporčík si rychle cosi poznamená.

„Ale líbí se ti, ne?“

„Nne.“

Bárta si zničeně prohrábne vlasy. Copak v celé třídě ne- najde nikoho, kdo k tomu zatracenému ztracenému klukovi cítí sympatie?

„Ddomče,“ hlesne holka.

„Prosím?“

„Ddomče se líbí. Říkala, že má Kryšpín hezký nnos.“

„To není pravda!“ vyšiluje o pár minut později malá blondá- tá Dominika.

Vlasy má nerozčesané, skoro jí ještě drží tvar culíků, které nosila celý den pevně sepnuté gumičkami.

„Ale Valentýna říkala, že se ti Kryšpín líbí.“

„Valina nemá co říkat,“ odsekne blondýnka nasupeně.

„Proč se rozčiluješ?“ ptá se Bárta, a kdyby nešlo o tak vážnou věc, jako je ztracený kluk, který v noci někde sám bloudí po lese, skoro by měl chuť si tuhle přidrslou mrňavou holku dobírat.

„Se nerozčiluju.“

„Tak promiň.“

„Mě jenom štve, že se Kryšpín klukům nebrání,“ vylítne Dominice z pusy a Bártovi neujde, že by to nejradši hned vzala zpátky.

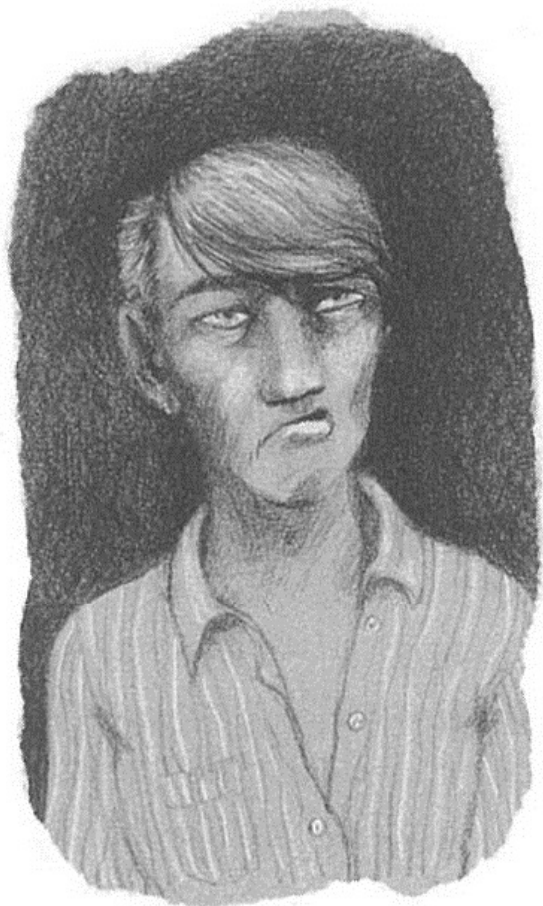
Ale na to je už pozdě. Nadpraporčík Bárta má náhodou uši jako netopýr. Navíc se Domčina věta opravdu nedala přeslechnout.

Kryšpín se úpěnlivě snaží vsugerovat si, že mu vůbec není zima. Ani trošku. Ani co by se za nehet vešlo. Jak ho to učil ten pan psycholog? Zavřít oči. Zklidnit dech. Vnímat svoje tělo, jako by bylo obalené pevnou ochrannou vrstvou. Nikdo k němu nemůže. Nic k němu nemůže. Ani zima. Kryšpín cítí, jak se mu tělem rozlévá příjemné teplo. Jen na chvíli nechat oči zavřené. Jen na chvíli, než půjde dál...

„Domča kecá,“ brání se zarputile výrostek stojící vedle nadpraporčíkova stolu.

Bárta si ho pátravě prohlíží. Poslední kluk z Kryšpínova pokoje. Už několikrát ho volal, ale prý byl pokaždé na zá-

chodě. Vyhýbá se mu snad? Však se uvidí. Očima každopádně třepe dost nervózně. A teď mu i trochu škublo v obličeji. Tak copak asi skrýváš, hošánku? Bárta usoudí, že chlapec je na svůj věk poměrně vysoký. Celkově vlastně vypadá starší než ostatní. Jestlipak nepropadl? Pod pyžamem se mu dokonce rýsují náznaky svalů.

„Ty jsi Marián, že? Sportuješ?“ zeptá se ho Bárta, aniž by jakkoliv komentoval klukovu úvodní větu, která byla reakcí na to, co Bárta zopakoval po Dominice.

„Ne. Vlastně jo. Trochu.“

„A proč to děláš?“ zaútočí zničehonic Bárta.

„Jjá nevím,“ rozhodí Marián rukama. Vzápětí ztuhne a hlesne: „A co jako to... myslíte?“

„Myslím tím... proč sportuješ?“

„Jo tak,“ vydechne Marián s do očí bijící úlevou. „Přece abych byl silnej.“

„K čemu ti to je, být silný?“

„No... nikdo si na mě nedovolí a můžu...“ zarazí se.

„Můžeš ubližovat slabším, je to tak? Tohle jsi chtěl říct?“

„To není pravda,“ zrudne kluk.

„Aha. Takže Kryšpín podle tebe není slabší.“

„Jasně že je! Jen se mu to musí furt...“

„Připomínat?“ dopoví za něj Bárta ostře.

„Nechte mě! Rozvažte mě! Já to nechci!“ ječí Kryšpín. Je na samém pokraji zoufalství, protože si uvědomuje, že se nemůže ani pohnout. Zase ho svázali. „Já to na vás řeknu!“

„Neřekneš,“ šklebí se Marián. „Neřekneš, protože víš, že pak by to bylo ještě horší.“

Kryšpín sebou zazmítá a dojde mu, že ruce má přece jenom volné. Ale tkaničky na teniskách mu svázali. Pitomci. To nic, z toho se dostane. Jen co ten ksicht Marián zmiží. Jen co ho přestane bavit Kryšpínovi se vysmívat. Jenže Marián se ještě zdaleka nenudí. Přibližuje vyceněnou tvář ke Kryšpínovi blíž a blíž. Vypadá teď jako vlk. On je vlk! Náruživě zakloní hlavu a začne výt pronikavým vlčím hlasem. Pak se znovu sehne ke Kryšpínovi a vycení krvelačné zuby.

„Áááááá!“ zařve Kryšpín nepřítelně a... vzápětí se probudí.

Leží zkroucený do klubíčka, pod zády ho tlačí větev a o čelo se mu otírá jakýsi list. Ale je sám. A není svázaný, jak brzy zjišťuje. To mu jen chladem tak ztuhly ruce,

a taky nohy, že jimi nedokáže ani pohnout. Ale to nevadí. To přejde. Hlavně že to ostatní byl jen sen. Šťastně si dýchá na zkřehlé prsty a nohama se snaží klepat jednu o druhou, aby trochu přišly k sobě. Nesmí tu zůstat. Musí jít dál.